

γκριζωπός επίθ. ένιαχ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. *γκρίζος* καὶ τῆς παραγωγ. κατὰ -ω πός.

Υπόφαιος: Γκριζωπά μαλλιά.

γκριμάτσα ή, σύνθηθ. γριμάτσα Πελοπν. (Γεράκ.)

Έκ τοῦ Γαλλ. *grimace* = μορφασμός.

Μορφασμός, συστροφή τῶν μυῶν τοῦ προσώπου εἴτε πρὸς πρόκλησιν γέλωτος εἴτε εἰς ἐκδήλωσιν δυσαρρεσκείας σύνθηθ.: Κάνει γκριμάτσες γιὰ νὰ τὸν βλέπουν οἱ συμμαθητές του νὰ γελοῦν. Τοῦ βοῆκα δουλειὰ καὶ κάνει καὶ γκριμάτσες (δυστροπεῖ). Μὴ μοῦ κάνης γκριμάτσες καὶ νὰ κάνης αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω. Μόλις τ' ἄκουσε, ἔκανε μιὰ γκριμάτσα. Συνών. *κάμωμα, νάξι*.

γκριμότσαβος επίθ. ένιαχ. γκριμότσαβους Μακεδ. (Γέρμ. Καστορ.)

Έκ τοῦ οὗς. *γκριμοτσιά*.

Λαίμαργος ἐνθ' ἄν.: Ἐχον μιὰ γάττα γκριμότσαβ' Μακεδ. (Καστορ.)

γκριμοστεύω ένιαχ. γκριμουττεύου Μακεδ. (Καστορ.)

Έκ τοῦ οὗς. *γκριμοτσιά*.

Τρώγω μὲ λαίμαργίαν.

γκριμοτσιά ή, ένιαχ. γκριμουτθὰ Μακεδ. (Βόιον Γέρμ. Γρεβεν. Δαμασκ. Καστορ.)

Πιθανὸν ἐκ τοῦ Κουτσοβλαχ. *grumadjù* 'Αλβαν. = *grumàs* οἰσοφάγος, λαρύγγι.

1) Ἡ λαίμαργία Μακεδ. (Γερμ. Γρεβεν.): Πῆι κι ἔφαι τοῦ γλυκό· τί γκριμουτθές εἶν' αὐτές! 2) Ἡ λειχουδιά Μακεδ. (Βόιον Δαμασκ. Καστορ.)

γκριμοτσιάρης επίθ. ένιαχ. γκριμουτθάρς Μακεδ. (Γρεβεν.)

Έκ τοῦ οὗς. *γκριμοτσιά*.

Ὁ λαίμαργος.

γκρινᾶτος επίθ. ένιαχ. γρινᾶτος Πελοπν. (Μάν.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. *γκρί*.

Φαιόχρους: Ἄσμ.

Ἡ ἀδελφή λεροφορεῖ κανένα χρόνο, δύο κι ἀπέκει βγάζει τὰ λερά, φοραίνει τὰ γρινᾶτα Συνών. *γκρίζος ΑΙ*.

γκρίνια ή, κοιν. γκρίν-νια Λυκ.(Λιβύσσ.) κ.ά. γρίνια Ἑρεικ. Ἡπ. Ἰθάκ. Κέρκ. Κρήτ. Μέγαρ. Νάξ. Σάμ. Σκόπ. Σύμ. γρίνια Ἀμοργ. Α. Ρουμελ.(Φιλιππούπ.) Βιθυν. (Κατιρ. κ.ά.) Εὔβ. (Αἰδηψ. Βρύσ.) Ἡπ.(Δρόβιαν. Ζαγόρ. κ.ά.) Θήρ. Θράκ. (Αἶν. Αὐδήμ.) Καππ. (Σινασσ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Λέσβ. (Πάμφιλ.) Μακεδ. (Θεσσαλον. Καταφύγ. Σισάν. κ.ά.) Μῆλ. Νάξ.(Γαλανᾶδ.) Πελοπν.(Μεσσην.) Σάμ. Χίος (Βροντ. Ἐγρηγόρ.) — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βυζ. Πρω. Δημητρ. δρίνια Ἰκαρ. γκρίνια Θάσ. Κάρπ. Σίφν.—Λεξ. Δημητρ. γρίνια Κεφαλλ. — Α. Λασκαρ., Ποιήμ., 107 γρίνια Ἀστυπ. Δαρδαν. Εὔβ. (Βρύσ.) Θάσ. Θήρ. Θράκ. (Μάδυτ. κ.ά.) Ἴων. (Σμύρν.) Κύθηρ. Λέσβ. Λευκ. (Φτερν.) Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Γαλανᾶδ. κ.ά.) Πόντ. (Οἶν.) Χίος — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Δημητρ. γρίνη Κεφαλλ. Κρήτ. γρίνη Μακεδ. (Κα-

βάλλ.) Στερελλ. (Παρνασσ.) γκρίνια Ἡπ. (Κόνιτσ.) Μακεδ (Βογατσ. κ.ά.) γκρίνια Θράκ. (Περίστασ.) γρίνια Σαμοθρ. γίνα Σαμοθρ. γρίνια Λυκαον. (Σίλ.) ρίγια Πελοπν. (Φιγᾶλ.)

Έκ τοῦ Ἰταλ. διαλεκτ. *grigna*. Ὁ τύπ. *γρίνια* καὶ εἰς Ἑρωτόκρ. Δ 254 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) «καὶ λέει τσι νὰ πάψουσι γρίνιες καὶ κλάηματά τσι». Ὁ τύπ. *γρίνια* καὶ εἰς Σομ.

1) Ἐριστικότης, διαρκὴς μεμψιμοιρία, διχόνοια κοιν.: Μᾶς ἔφαγες μὲ τὴ γκρίνια σου, πάψε πιά κοιν. Ἐπесе γρίνια 'ς τὸ σπῖτι καὶ δὲ θὰ δοῦνε καλὸ Πελοπν. (Κορινθ.) Δὲν τοῦ 'καμα τὴ χάρη κ' εἶχαμε γκρίνιες Ἀθῆν. Ἡ γρίνια δὲν εἶναι καλὸ πράμα μέσ' 'ς τὸ σπῖτι Εὔβ. (Βρύσ.) Ἡ γρίνια ἢ δική σου δὲ μ' ἀφίνει νὰ δῶ προκοπὴ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Δὲ βοῆκι εἴ' μου τοῦ φαῖ κι ἀρχί'σι τ' γρίνια Σκόπ. Οὐλοῦν φαγουμάρα κι οὐλοῦν γρίνια εἶνι τους Μακεδ. (Θεσσαλον.) Ἀρχίζουνε κάθε μέρα τὴ γκρίνια μὲ τὴν πεθερά της καὶ τὰ πᾶνε σκoinὶ κορδόνη Πελοπν. (Βερεστ.) Ἐβγαλι τρανὴ γκρίνια τώρα π' γέρασι Στερελλ. Ἀρχί'σας μιὰ γκρίνια, ἔνα κακό, τρώουντι σὰν τὰ σζ'λλιά Εὔβ. (Στρόπον.) Κακιά γκρίνια νὰ σᾶς πιάσ'! (ἀρά) Στερελλ. (Ἀχυρ.) || Παροιμ.

Κάλλιο λάχανο μ' εἰρήνη παρὰ ζάχαρη μὲ γρίνη Κεφαλλ.

Κάλλιο λάχανα μὲ γέλια παρὰ πέρδικα μὲ γκρίνια Πελοπν. (Ἀχαῖα). Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. πολλὰχ. Πβ. Π. Δ. (Παροιμ. 15, 17) «κρείσσων ξενισμὸς μετὰ λαχάνων πρὸς φιλίαν καὶ χάριν ἢ παράθεσις μόσχων μετ' ἔχθρας»

Ἡ οὐμόνοια κτίζ' σπῖτ' κ' ἡ γκρίνια τοῦ γκριμίζ' Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. κ.ά. || Γνωμ. Ἡ φτώχεια φέρει γρίνα Εὔβ. (Βρύσ.)

Ἡ γκρίνια φέρν' δυστ'χιά κ' ἡ ἀγάπ' πλούτ' Στερελλ. (Ἀχυρ.)

Ἡ γκρίνια κ' ἡ δυστ'χιά 'ς τ'ν ἴδια σκέπ' ζοῦνι αὐτόθ. Ὅπου ἀκούσης γρίνια, ἐκεῖ 'ναι καὶ ἡ φτώχεια Νάξ.(Γαλανᾶδ.) Ἀπὸ καράβι κι ἀπὸ σπῖτι ἡ γρίνα δὲ λείπει αὐτόθ. Πεῖνα γρίνα Νάξ. Ἡ γρίνια ἢ πουλλὴ εἶνι γουρσουζιά Λέσβ. (Πάμφιλ.) Συνων. *γκρίνιασμα, γλωσσοφαγιά, γλωσσοφαγούρα, μουρμούρα*. β) Ἰδίᾳ ἐπὶ νηπίων, ὁ συνεχὴς καὶ ὀχληρὸς κλαυθυρισμὸς Βιθυν. Ζάκ. Ἡπ. Ἰθάκ. Μέγαρ. Πελοπν. (Μεσσην.) Σάμ. Σίφν. — Λεξ. Βυζ. Δημητρ.: Αὐτὸ τὸ παιδί θὰ τὸ φάη ἡ γκρίνια Σίφν. Δὲ γζέρω 'da ἔχει τῶ' ἔχει ὅλο γρίνιες τὸ παιδί μου Μέγαρ. Ρίξ'τον μιὰ κονταλιά ἀφχιόνι 'ς τὸ γάλα του, νὰ ξεραθῇ, ποὺ μᾶς μούρλανε μὲ δὴ γρίνια του Ἰθάκ. 2) Μετων., ὁ μεμψιμοιρὸς Θάσ. Μακεδ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Τσῆ Γρίνιας τὸ Μητᾶτο Κρήτ. (Ἀξ.)

γκρινιάδα ή, ένιαχ. δρινιάδα Ἰκαρ.

Έκ τοῦ οὗς. *γκρίνια*, παρὰ τὸ ὅπ. *δρίνια*, κατὰ τὰ λοιπὰ εἰς -άδα, ὡς γάνα-γανάδα, ζάλη-ζάλαδα κ.τ.τ.

Γκρίνια 1, τὸ ὅπ. βλ.

γκρινιάζω κοιν. γκρινιάζου Εὔβ.(Στρόπον.) Ἡπ.(Κουκούλ.) Θάσ. Θράκ. (Ἀμόρ.) Μακεδ. (Δεσκάτ. Καταφύγ. Χαλκιδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχυρ. Καλοσκοπ. Περίστ. Ὑπάτ.) γκρινιάζω Ἑρεικ. Κέρκ. Κρήτ. Μέγαρ. Σύμ. γκρινιάζου Σάμ. Σκόπ. γριν-νιάζ-ζω Κῶς (Πυλ.) Σύμ. γκρινιάζω Σίφν. γκρινιάζω μὰ Τσακων. (Χαβουτσ.) γκξινιάζουρ ἐνι Τσακων. γκρινιάζω Δαρδαν. Εὔβ. (Ἀνδρων. Κά-ρυστ.) Ἴων. (Σμύρν.) Κάρπ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. κ.ά.) Κρήτ.

